

ביקורות על ההצגה "בין הספירות":

"הצגת מופת ישראלית, שנותנת את הכבוד הראוי לנתיבה בן יהודה ומוכיחה שוב כי נעמי יואלי היא אחת היוצרות המקוריות ביותר שיש לנו כיום... פשוט הצגה חובה" **שי בר יעקב, ידיעות אחרונות** "נעמי יואלי... יצרה לכבוד נתיבה בן-יהודה מדורת אהבה בימתית... משתמשת בטקסטים של האוטוביוגרפיה, מצחיקה ומעירה את הדמעות מתרדמתן.. שלפה אותם בוירטואוזיות של משחקה והוסיפה אותם כזרדים למדורת האהבה והכאב והזכרונות של יצירתה" **צבי גורן אתר הבמה** "אירוע תיאטרוני מרתק וקורע לב.. מי שחושב שהוא כבר יודע הכל על נתיבה בן יהודה ועל פיה הגדול יתפלא לגלות כאן מורכבות מכמירת לב, כמעט טרגית. איזה סיפור, אתה אומר לעצמך ביציאה מתיאטרון תמונע, איזה ספור ענק" **איתן בר יוסף, עכבר העיר**.

נעמי יואלי כתבה דוקטורט מצטיין על המסכת, וההצגה הזאת "נאה מקיימת" ולא רק "נאה דורשת" ומצטיינת לא פחות. היא מטפלת בז'אנר מוכר בתבונה, בטוב טעם נדיר, בהומור חם ולא ציני, בעומק המסביר היטב את מיתוס הפלמ"ח ואת השפעתו ומשמעותו עד היום. נעמי נעה בקלילות בין חיקוי נחמד של נתיבה בן-יהודה, שאביה ברוך, מנהל גימנסיה הרצליה השתמש הרבה והיטב במסכת. היא פרפורמרית מקסימה וטבעית המתקשרת נפלא עם הקהל, בגופה, בקולה, בפרשנות האקטואלית שלה. זוהי הצגה שנעה בעדנה בין קיטש לפאתוס, עושה צדק וחסד עם נתיבה, כיום אשת-רדיו כובשת ומשוררת טבעית נפלאה – נעמי חושפת בה את השירה, את הרגישות של שתיהן למיתוס מכונן שבנה עם אחד והרס עם שכן קרוב אחר. וגם מפרקת את הסיפור הזה עצמו. כולל ההיבט המגדרי, של נתיבה כבחורה "מורחקת" מחלק מפעילויות הפלמ"ח. עם נעמי עבדו יוסי מר-חיים והדס עפרת. זה – על הצליל, המוסיקה של הדור; וזה – בונה ומאפר מדורת-פלמ"ח ושבת, בטקס עצמאי של מכוונות תיאטרונית עצמית. חברי קבוצת רותי קנר נכנסו בחלק השני של היצירה, שרו ורקדו, והקנו למסכת הביוגרפית הזאת פרספקטיבה חדה של עדכניות, אירוניה וגרוטסקה מעודנת דרך התנועה. יואלי נצלה היטב את הוידיאו (ליאור לרמן, יונתן שוחט ואילת לרמן) כאמצעי מאיר, מעיר ומעורר שהפך את המדיום הדיגיטלי הזה למשמעותי בתיאטרוניות שלו, כמו כסאות צפים בחלל, שרטוט של ברוך בן יהודה למבנה החלל של המסכת, הופעת מחול מקוטעת וחזקה. גם התכנייה היא שיעור מעולה בהכנת קהל. זוהי הצגה נוקבת, כמעט מזעזעת אלמלא הייתה גם מצחיקה וידידותית כל-כך, כלומר ישראלית נורא. חוץ מכל זה, ההצגה היא תיאטרון משובח, חי, נוגע לעומק. הציון: **10 שמעון לוי, ישראל היום**

"סוג של טקס זיכרון, מסע בזמן אל חוויות דוריות, מבט ביקורתי אך לא נטול געגוע אל זהויות ישראליות שאולי כבר אינן". **מנימוקי השופטים לפרס הפרינג' עבור הצגת השנה, 2009, העיבוד למחזה ושחקנית השנה (נעמי יואלי)**

כתבה באינטרנט- אתר מוטקה: https://youtu.be/IR9_jWjt7X0